

Toamna pe stradă

Iată că în sfârșit toamna, pe care nu o așteaptă de altfel nimeni, a sosit de prin desișul pădurilor de foioase de la marginea orașului. Repede au venit peste noi: ploaie deasă apoi mărunță și plină de frunze moarte, arămii, vânticel săltăreț cu miros de gutuie, noapte ceva mai lungă cu ecou de romanță, poate și un pic de melancolie; după vara trecută în care tare ne-am mai distrat. Căci vorba concetățeanului nostru mai celebru decât mine, Tudor Mușatescu: **„amintirile unora se numesc remușcări“**. Parcă vroiam să nu se mai termine vacanța care, chiar dacă ar fii fost searbădă, tot ar fi fost plăcută căci la capătul ei se află iarăși școala; școala ne face să intrăm în băltoaca vieții în care toți oamenii mari oftează aproape zilnic. Căci, iarăși mă gândesc la strămoșul meu muscelean **„amintirile sunt asemenea cărților din biblioteca ta; cauți câte una când nu mai ai nimic nou de citit“**.

Dintr-o dată străzile, mai ieri pline de oameni veseli și forfotă mondenă s-au liniștit și curg parcă de la nord la sud printre gardurile de fier forjat care se adaugă caselor cu arhitectură veche, alterată doar de vopseaua lavabilă multicoloră, de-a dreptul nepotrivită. Căci **„uneori te uiți fără să vezi și, alteori, vezi fără să te uiți“**.

Pe bulevardul „Pardon” s-a așezat ușor un covor de frunze pe care pantoful scârțâie destul de strident. Deci nu avea dreptate deloc cel ce spunea că **„numai covoarele se nasc ca să fie călcate în picioare“**.

Și cred că e destul de frig căci văd bărbații mai vârstinci purtând deja paltoanele stătute prin șifoniere stranii de pe vremea lui Burebista. Dar eu **„nu sunt sensibil la frig; chiar și gerul mă lasă rece“**.

Se perindă pe lângă mine grupuri – grupuri: tineri ușor apăsăți de griji (mai mult de ghiozdane), bătrâni căutând pensia prin sacoșe, familiști, soț și soție afumați de grătarul cu mici de la „Piatra Craiului”. Păi **„în fiecare tren al lumii, viața circulă pe compartimente“**.

La capătul străzii mă latră puternic doi câini maidanezi, apoi mai vin lângă ei vreo patru. Un cerșetor, om al străzii, îi adună doar cu un gest și un coltuc de pâine pe care probabil l-a primit un pic mai înainte de la altă persoană, căci eu nici n-am vrut să mă uit la el. Căci de: **„fără mâna omului, omenirea ar fi trăit în patru labe“**.

Mi-am amintit deja că **„unii traiesc gratis, alții degeaba“** și am grăbit puțin pasul. Pe lângă mine vremea devenea din ce în ce mai închisă, mai urâtă și mai tulbure. Și ceilalți oameni se grăbesc, căci **„cu vremea să mergi în pas, nu la pas“**.

Pe o bancă din parcul de vis-a-vis de bulevard clevetesc de mult două babe care nici măcar nu și-au dat seama că plouă. Nu au nici pălării și nici umbrele dar se holbează la mine. Nu le-am văzut în viața mea, dar par

să mă asemene cu cineva. **“Fost primar, fost prefect, fost senator, fost ministru, conu Mișu a fost numai fost”**.

De altfel ce să facă și ele ? N-au aflat că **“plictiseala lungeste ziua si scurteaza viața”**? Mai de grabă au înțeles că în România **“bănuiala e serviciul de spionaj al oamenilor neînarmați pentru viață”**.

Piața era ținta la care am vrut neapărat să ajung . Tarabele de astă-vară, pline de portocale și banane așezate în cutiile de pe mese și cu pepeni îngrămădiți în piramide direct pe trotuare, erau acum doldora de mere, pere, ceapă și cartofi, chipurile de la producători cam tucii și coborâți din Mercedes-uri, dar atât de scumpe că îți vine să crezi că vin de prin Africa. Bineînțeles că nu am cumpărat nimic , dar **“adevărații cai de cursă nu aleargă pentru premii, ci numai ca să-și pună sângele în mișcare”**.